

N:o 8.

Ank. till Riksd. Kansli d. 18 Febr. 1873, kl. 12 midd.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 1, i anledning af väckt motion angående ett tillägg till 22 § i Kongl. Maj:ts nådiga Fiskeristadga den 29 Juni 1852.

I 22 § af Kongl. Maj:ts nådiga fiskeristadga den 29 Juni 1852 förordnas, bland annat, att då någon rätttegande det begär, eller Konungens Befallningshafvande så nödigt aktar, för hvarje ort skola meddelas bestämmelser rörande fisket, hvilka bestämmelser böra på det sätt tillvägbringas, att Konungens Befallningshafvande, hvar i sitt län, å lämpliga tider och ställen hålla sammanträden, hvartill kallas delegarne i fiskevattnet, jemte kronoombud, om kronan eger del deruti, kronans arrendatorer, och de fiskelag, som derstädes idka fiske; att de sålunda kallade, som komma tillstädes, yttra sig i ämnet; och att det, hvarom de fleste sig förena, anses för de fiskandes öfverenskommelse. Sådan öfverenskommelse, hvilken jemväl bör bestämma påföljd för öfverträdelse deraf till högst 50 R:dr böter jemte förlust af redskap och fångst, skall derefter prövas af Konungens Befallningshafvande och, der den ändamålsenlig är, stadfästas. Finner Konungens Befallningshafvande öfverenskommelsen ej ändamålsenlig, eller kan den ej träffas, skall Konungens Befallningshafvande meddela förordnande i ämnet genom utslag, hvaröfver klagan må föras i den ordning, som för hushållningsmål är i allmänhet föreskrifven.

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 3 hänvisad motion har nu Herr Friherre *A. Cederström* anført hurusom, då alla näringar för att rätt kunna trifvas måste ostörtdt få utvecklas och njuta så stor trygghet och säkerhet som möjligt, samt då isynnerhet nödvändigt vore att de förordningar, hvilka angingo näringarne, icke alltför ofta blefve underkastade förändringar, enär derigenom för näringsidkaren uppstode en osäkerhet, som förlamade hans verksamhet och tvingade honom att arbeta med så stor försigtighet, att någon större fördel hvarken kunde beredas det allmänna eller honom sjelf, den Konungens Befallningshafvande genom ofvan omförmälda stadgande inrymda makt att, när helst bemälda myndighet funne för godt, och således äfven i det fall att stadfästelse på en öfverenskommelse, som fiskevattensinnehafvarne ansett för sig nyttig och fördelaktig, kort förut blifvit meddelad, emot dessas önskan upp-

häfva en sådan öfverenskommelse och stadga nya bestämmelser för fisket, måste menligt inverka på fiskets rätta bedrivande och göra den under så många andra besvärligheter och risker hemfallne fiskaren tryckt i sitt yrke, enär fruktan för förändringar uti redan fastställda öfverenskommelser eller stadgar rörande fisket hindrade fiskaren att förskaffa sig dyrbarare redskap, hvilken inom kort tid kunde blifva konfiskabel — en olägenhet som vore isynnerhet känbar för fiskaren vid våra hafskuster, hvilken, för att hafva hopp om lyckad fångst, måste besitta ganska dyrbara och stora förråd af bragder; och har af sådan anledning och till förekommande af alltför täta rubbningar i bestående fiskeri-öfverenskommelser Friherre Cederström föreslagit, att Riksdagen måtte till Kongl. Maj: ingå med underdånig anhållan: »att ett tillägg uti slutet af 22 § i Kongl. fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 göres uti detta syfte och således af ungefär följande lydelse: har sådan öfverenskommelse, som här ofvan stadgas, vunnit laga kraft, må den ej ändras, med mindre än att flertalet af de rättgäande det önskar och medgifver.»

Genom Kongl. förordningen den 8 November 1867 har det Konungens Befallningshafvande i 22 § af fiskeristadgan tillerkända initiativ i frågor rörande fisket blifvit utsträckt jemväl till fiskerintendenten, hvilken eger att påkalla vederbörande fiskevattensegares hörande öfver och länsstyrelsens pröfning af de utaf honom väckta förslag till fiskerinäringens förkofran.

Då emedlertid detta initiativ har till ändamål att i både allmänt och enskildt intresse uppehålla en för en stor del af befolkningen vigtig näringsgren och att tillgodogöra densamma resultaten af en i ständigt framåtskridande stadd naturvetenskap och af en vidgad erfarenhet; men genom den af motionären föreslagna inskränkning i statens kontroll öfver näringens bedrivande nyssnämnda ändamål måste komma att i väsendtlig mån förfelas, åtminstone i alla de fall, då gällande öfverenskommelser eller stadgar angående fisket visat sina verkningar uti stor vinning af näringen för stunden till pris af dess undergång för framtiden; så och enär den af motionären framhållna olägenhet, hvar öfver dock, såvidt Utskottet har sig bekant, någon allmännare klagan icke försports, i de flesta fall torde kunna förekommas eller förminsкас derigenom att, såsom praxis inom åtskilliga län hittills varit, i upprättande nya öfverenskommelser eller stadgar rörande fisket, bestämmas viss tid, hvarunder enligt äldre öfverenskommelse tillåten fiskredskap må begagnas efter den tid, då den nya öfverenskommelsen i öfrigt träder i tillämpning, anser sig Utskottet böra hemställa,

att Herr Friherre Cederströms förevarande motion icke må till någon åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 Februari 1873.

På Utskottets vägnar:
Curry Treffenberg.
